

hurtig gif galt for de fleste, den Gang man havde det store Antal Beværtningssteder. Det er jo en Bedrift, hvor man med en ringe Kapital kan etablere sig; saa kan man bestaa et Aars Tid eller to, og saa er man ruineret med den Smule, man begyndte med. Dette at se hen til, at man kan begynde en lille tarvelig Beværterforretning, det er ikke nogen Sykke. Det ser jo saa sort ud, naar man ser paa det store Tal, men det gaar jo dog ikke anderledes her end med andre Næringsveje. Der er en Mængde Mennesker, Stomagervende, Mursvende o. s. v., som aldrig naa frem til en selvstændig Stilling, og som dog klare sig Livet igennem. Naar det af andre Grunde findes nyttigt for Samfundet at indføre en Begrænsning, maa det gaa ud over nogen; naar kun Udførelsen ikke bliver selvstændig, er der Afgang for de enkelte, der kunne komme frem, til at komme frem ad denne Vej. Jeg kan ikke se, at dette Spørgsmaal kan besvares anderledes.

Nu kommer jeg saa tilbage til det Punkt, hvor det foreliggende Forslag frembyder størst Banfælgighed, det er dette, at man siger: Nu maa der kun i en By, en Købstad eller Kjøbenhavn, være saa og saa mange Beværtningssteder. Saa kommer der en Ledighed; hvorledes skulle vi saa klare denne ledige Posts Besættelse? — Maa jeg, før jeg gaar til at omtale dette Punkt, endnu nævne, at jeg tror, at den Maade, hvorpaa Folketinget har tænkt sig, at der her skal lukkes for Afdgangen til al Beværtning, er urigtig. Regeringsforslaget var gaaet den Vej, at det ikke under Udførelsen havde medtaget de saakaldte Afholdsbeværtninger. Det har Folketinget gjort, og det synes jeg maa være ganske urigtigt. Regeringen havde stillet det saaledes, at man kun lukkede for Antallet af de Beværtninger, hvor der forhandles spirituøse Drikke, medens derimod Afdgangen til Afholdsbeværtning var afhængig af Bevilling. Om det nu skulde tages saa frit, som Regeringsforslaget havde tænkt sig, tør jeg ikke sige, men jeg gør opmærksom paa dette, at jeg anser det for ganske nødvendigt, at man gør sit til at fremme Beværtninger, hvor der ikke finder Fortæring af spirituøse Drikke Sted. Det kan altsaa kun ske ved, at man ikke lader dem gaa ind under den almindelige Vedtægt, som lukker for denne Næring. Men jeg anser det rigtigt for ganske nødvendigt, at man faar en Kontrol, et Tilsyn, en Garanti for, at de, der saa Lov til at holde Afholdsbeværtninger, kun bruge dem som saadanne. Der tror jeg, at andre, som have udtalt sig derimod, og som se denne Sag paa samme Maade som jeg, med Interesse for disse

Beværtninger, se fejl, og at der i Virkeligheden ikke er noget Divergenspunkt mellem os, thi Dusket er jo ogsaa fra deres Side, som her ere bange for Kontrollen, at disse Afholdsbeværtninger skulle blive virkelig gode Beværtninger med Afholdsbedrift alene. Derfor synes jeg, at de maatte være med til at sige, at vi ogsaa her maa etablere Bevillingsvejen, idet vi maa fordrø Garanti for, at de, der være sig nu Selskaber eller enkelte Personer, i hvis Hænder saadanne Beværtninger skulle være, ere saadanne, der virkelig arbejde for Afholdsbevægelsens Fremme. Det kan kun ske ad Bevillingsvejen. Man maa her sige, at ved Siden af den gennem Vedtægterne lukkede Beværternæring maa der indrømmes en Bevillingsvej for dem, som ville drive Afholdsbeværtninger. De Herrer se, at det er saa meget mere nødvendigt, som det — maa jeg pege paa dette — vil være ganske urimeligt at lukke for saadanne Anstalter, som der tit har været Tale om her i Kjøbenhavn, og som vi have været affaarne fra at give Tilladelse til. Naar der har været Tale om at give Tilladelse til at skænke Te, Kaffe, Chokolade for ubemidlede eller til at køre rundt i Byen med Beværtningsvogne, har man ikke kunnet det, saa længe man maa sige: Hjemmel dertil kan kun gives gennem Værtshusholderborgerstabs. Jeg synes, at det er en given Ting, at vi maa, væsentlig i Overensstemmelse med Regeringens Forslag, sige, at gennem Bevilling kan der gives betryggende Personer eller Selskaber Ret til at drive saadan Forretning, selv om der ellers bliver lukket for almindelig Beværternæring. — Ved Siden af dette, som der er taget Hensyn til i Regeringens Forslag men ikke i Folketingets Forslag, er der ogsaa andre Tilfælde, hvor man maa kunne komme uden om de lukkende Bestemmelser, og som man ogsaa har holdt aaben her i Kjøbenhavn, s. Eks. det, at, hvis en Mand, som sidder i en Bedrift, dør, hans Søn saa kan fortsætte den. En saadan Bestemmelse synes jeg man skulde tage for ikke at gøre virkelig Uret. — Men selv om man faar ordnet alt dette, kommer som sagt Hovedbanfælgigheden frem, naar vi ere komne saa vidt, at vi sige: Nu bliver der i en eller anden Købstad eller i Kjøbenhavn en Beværtningsnæring ledig, meld Der til den! Det staar for mig som en stor Banfælgighed, thi der vilde jo altsaa her i Kjøbenhavn komme Ansøgere maaste i Hundredevis til en saadan Post, og der er ikke paavist nogen Vej, ad hvilken den store Banfælgighed kan løses. De Herrer ville se, at efter den Tankegang, jeg har udviklet, vilde jeg ønske, at man kunde bringe Tallet